

SANGBEATIN:

SO SYNGJANDI INN Í TJÓÐSKAPARKENDU FELAGSKENSLUNA

Gómin á seyðarhøvdi verður nevndur sangbiti. Gamalt var, at tey, sum vóru røsk at eta syngjuna, fingi gott mál. Kanska hava føroyingar í gomlum døgum ikki leivt, og er tað tí á ein hátt íbórið, at vit føroyingar kunnu savnast árliga og saman skapa eitt av heimsins størstu kórum

Hugleiðing: Dagfinn Olsen

Stóra sanglutan. Soleiðis nevna nøkur midnáttarsangin á Vaglinum á Ólavsøku.

Og hetta er fyri mong ein stór løta. Hjá summum besta ólavsøkulutan, og í øllum førum ein hóskandi endi á ólavsøkuni.

Hóast siðvenjan við midnáttarsanginum ikki hevur so nógv ár á baki sum skipað tiltak, so er hetta vorðið eitt stórt tiltak, sum hjá mongum er ímyndin av sjálvari ólavsøkuni. Fólk í túsundtali savnast um sangin.

Og spyr ein fremmandafólk, ið uppliva, at føroyingar koma saman í veitslulag, so leggja tey aloftast til merkis, at føroyingar syngja, og duga at syngja og duga sangirnar. Júst hetta, at felagssangurin er eitt eyðkenni, og at fólk veruliga duga at syngja og veruliga duga sangirnar, er sermerkt. Ein syngjandi tjóð, má sigast.

Helst er tað so, at føroyingar á Vaglinum á ólavsøku koma syngjandi inn í tjóðskaparkenda felagskenslu, har felagssangurin er hornasteinurin.

Siðuvinningurin er sjálvsagt, at ein hesa lötuna á Vaglinum hittir fólk. Kanska stendur ein knappliga undir liðini á gomlum floksfelaga, ella fólk, ið ein hevur havt samband við, men ikki hevur hitt í mong ár, og so er lagaliga lutan til prát, har alt aftur er sum fyrsta dagin.

Sangbeatin

Júst hví føroyingar hava henda eginleikan at duga væl at syngja, og duga tekstirnar, er ikki lætt at gita. Siðvenjan við sangi í skúlum, samkomum og aðrastaðni hevur óivað

havt ávirkan á, at fólk duga lög og tekstir. Men hví so nógv góðar sangrøddir eru, er kanska verri at siga orsøkina til.

Yvirhøvur verður sagt, eittnú av vitjandi útlendingum, at føroyingar eru eitt tónagávað fólk, og lutfallsliga eru eisini mong her á landi, ið leika á ljóðføri.

Men aftur til sangin.

Leitar ein eittnú í orðabókum, so sæst, at gómin á seyðarhøvdi verður nevndur sangbiti. Gamalt var, at tey, sum vóru røsk at eta syngjuna, fingi gott mál. Kanska hava føroyingar í gomlum døgum ikki leivt, og er tað tí á ein hátt íbórið, at vit føroyingar kunnu savnast árliga og saman skapa eitt av heimsins størstu kórum. Hvør veit?

Hvussu er og ikki, so eiga vit øll sjarmerandi lötuna á Vaglinum. Í botn og grund er eitt vagl jú eitt træ ella biti, sum høsn sita á. Og her kom so bitin aftur.

Vagl er ein biti og kanska er sangbitin orøk til góðu føroysku røddirnar. Og tá vit eru eitt syngjandi fólk, ið eisini duga at spæla ljóðføri og gera tónleik, so er stóri felagsnevnarin kanska eitt nýtt orð, sum kundið verið; sangbeatin!!

Um vit sleppa tí meira skemtiliga, so kann staðfestast, at stóra sanglutan, sum kórleiðarin og musikk-skúlastigtakarinn Ólavur Hátún á sinni tók stig til, er vorðin savnandi parturin av ólavsøkuni. Stóra sanglutan, ið snýr seg um sang, felagskenslu og samanhold.

